

kan reises nogen afgjørende Betænkelse mod at gaae ind paa en Foranstaltning, som vi ville tillade os at foreslaae, nemlig en tvungen Convertering af Natural-Korntienden til faste aarlige Afgifter inden et passende Tidsrum.

En sliq Tvang eksisterer paa en Maade allerede. Thi, uden at ville berøre de Tilfælde, i hvilke Forordningen af 8de Januar 1810 tillader ogsaa Tiendetageren at begjere Naturaltienden forandret til en fast Afgift (§ 16, 20, 21, 23), ville vi blot henvide til Placaten af 17de Juni 1812 § 5, som bemyndigede det daværende Kongelige danske Cancellie til, under visse Omstændigheder, at meddele offentlige Stiftelser og Embedsmænd Bevilling ad mandatum til, ved de aporbnede Tiendecommissioner, at fordre Naturaltienden forandret til faste Afgifter, dog ogsaa under den Betingelse, at den forannævnte Tiendedeel af Tiendens taxerede Værdi skulde bortfalde. Det er En af os bekjendt, at efter en sliq Bevilling ere f. Ex. paa eengang 4 Sognes Kirketiender, der tilhøre Staten, forandrede til faste Afgifter, og mange flere Exempler ville sikkert kunne paavises.

Vel kan man mod en Tvangsløvs i den omhandlede Retning indvende, at den maaskee er mindre fornøden, da den Sag, Loven skulde gaae ud paa at fremme, har havt den heldigste Fremgang ad Frivillighedens Vej, eftersom der i Aaret 1848 ikkun var 9 pCt. tilbage af den tiendeydende Hartkorn, hvoraf ydedes Tiende i Hærvæn, og at der derfor er stor Nærlighed for, at disse 9 pCt. om kort Tid ogsaa ville forsvinde uden tvingende Foranstaltninger.

Men netop den Omstændighed, at der, omendstjøndt Naturaltiendens Forandring til faste

Afgifter er af største Interesse for Tiendeyderen, dog bestandigt bliver et Quantum Hartkorn tilbage, hvis Tiere ikke forlange Tienden converteret, viser, saavidt vi skjønne, at der endnu hos endeel Tiendeydere hersker en, tildeels paa indskrænkede Anskuelser grundet, Uvillie mod Sagen, som ei bør forhindre Gjennemførelsen af en Reform, for hvilken saa stærke Grunde tale.

Vel ville vi ikke benægte, at Frygten for de temmelig betydelige Omkostninger, som ere forbundne med at benytte Tiendecommissionernes Mellemkomst, kan have affholdt flere Tiendeydere fra at søge Sagen ordnet ved disse Commissioner. Men, idet vi maae henvide til, at det jo har staaet i Tiendeydernes Magt ogsaa udenfor Tiendecommissionerne at søge tilveiebragt Forening om Naturaltiendens Forandring til faste Afgifter, hvilket de vist i Almindelighed have undladt, saa troe vi at turde antage, at dette Spørgsmaal om Omkostningerne ved forskjellige Bestemmelser, som vi ville tillade os at bringe i Forslag, kan tabe endeel af sin Betydning. Det ærede Landssting har allerede tidligere ved Behandlingen af et Lovforslag angaaende Tiendevæsenet (som imidlertid ikke har erholdt Lovskraft) med stor Majoritet vedtaget Bestemmelser i denne Retning. Disse Bestemmelser ville vi tillade os at fastholde og dertil at knytte andre, sigtende til at bewirke, at Tiendecommissionerne i Særdeleshed stræbe hen til, at den ældre Lovgivnings Bud om, at Saameget som muligt tilendebringes ved hver Forretning, kan skee Fyldest, saa at gjentagne Reiser og Møder undgaaes og Omkostningerne indskrænktes (Frd. af 8de Januar 1810 § 28, Canc. Str. af 22de Aug. 1826).